

Sygn. akt VU 319/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

19 listopada 2021 roku

Sąd Rejonowy w Rybniku, V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Wiesław Jakubiec

Protokolant : sekretarz sądowy Izabela Niedobecka-Kępa

po rozpoznaniu 19 listopada 2021 roku w Rybniku

na rozprawie

sprawy **J. K.**

przy udziale zainteresowanego ./.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w K.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek odwołania **J. K.**

od decyzji Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w K.

z dnia 1 października 2019 roku

sygn. (...)

1. oddała odwołanie,

2. przyznaje ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu w Rybniku na rzecz radcy prawnej L. C. kwotę 110,70 zł (sto dziesięć złotych 70/100) w tym VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu.

Sygn. akt V U 319/19

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z 1 października 2019 roku, nr (...), Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) utrzymał w mocy orzeczenie Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności z 7 sierpnia 2019 roku, nr (...), w tym wskazując, że PZON prawidłowo zaliczył odwołującego J. K. do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim i prawidłowo określił dotyczące go wskazania.

Odwołujący wniósł o zmianę orzeczenie WZON poprzez zaliczenie go do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym. Odwołujący wskazał, że aktualnie nie jest w stanie pracować na otwartym rynku pracy, gdyż jego choroba utrudnia mu funkcjonowanie osobiste, rodzinne, społeczne i zawodowe. Podniósł, że jego stan zdrowia uległ pogorszeniu, mimo iż systematycznie się leczy. Wskazał, że jego zdolność do samodzielnej egzystencji jest w dużym stopniu ograniczona. Zarzucił, że orzeczenie WZON zostało wydane z naruszeniem przepisów, gdyż nie zawierało konkretnych dowodów wskazujących zaliczenie go do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i podtrzymał wcześniejsze twierdzenia.

Postanowieniem z dnia 20 grudnia 2019 roku Sąd ustanowił dla odwołującego pełnomocnika z urzędu.

Na rozprawie w dniu 19 listopada 2021 roku pełnomocnik odwołującego wniósł o przyznanie mu kosztów niepłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu.

Sąd ustalił co następuje:

Orzeczeniem z 7 sierpnia 2019 roku, nr (...) Powiatowy Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności zaliczył odwołującego J. K. do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim (pkt I), ze wskazaniem symbolu przyczyny niepełnosprawności O2-P (pkt 2) na stałe (pkt III) ustalając, iż niepełnosprawność istnieje od 34-go roku życia (pkt IV), a ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 1 sierpnia 2019 roku (pkt V). Nadto, PZON wskazał, że u odwołującego występuje obniżenie zdolności do wykonywania pracy (pkt 1), a odwołujący wymaga konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie danej osoby (pkt 5).

Orzeczeniem z 1 października 2019 roku, nr (...) Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) utrzymał orzeczenie PZON.

Odwołujący jest osobą niepełnosprawną w stopniu lekkim z powodu zaburzeń natury psychiatrycznej. Odwołującego cechuje obniżone przystosowanie społeczne. Posiada trudności adaptacyjne. Typowe są dla niego cykliczne zachowania „acting – out” oraz brak stałości emocjonalnej. Sprawność intelektualna pozostaje w normie. U odwołującego niepełnosprawność istnieje od 34-go roku życia, a ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 1 sierpnia 2019 roku na stałe. U odwołującego występuje obniżenie zdolności do wykonywania pracy. Ponadto odwołujący wymaga konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie danej osoby.

Dowód: akta WZON:

- orzeczenie PZON z 07.08.2019r.,

- orzeczenie WZON z 01.10.2019r.

- dokumentacja medyczna,

wspólna opinia biegłej z zakresu psychiatrii M. K. oraz biegłej z zakresu psychologii B. B. k. 29-35

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci w/w dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne, wzajemnie ze sobą korelujące i rzeczowe, a także w oparciu o dowód ze wspólnej opinii biegłej z zakresu psychiatrii i biegłego z zakresu psychologii, która wraz dowodami z dokumentów tworzyła spójny i wyrazisty obraz całości sprawy.

Wprawdzie w związku z zastrzeżeniami wniesionymi do opinii przez odwołującego Sąd zgodził się dopuścić dowód z opinii innych biegłych z zakresu psychologii i psychiatrii, jednakże odwołujący nie stawiał się na 2 wyznaczone terminy badania u biegłych ani nie usprawiedliwił swojej nieobecności. Korespondencja kierowana na adres, przez niego wskazany w odwołaniu, również nie została przez odwołującego odbierana, a pełnomocnik nie był w stanie usprawiedliwić nieobecności odwołującego z uwagi na brak z nim kontaktu i wniósł o przesłuchanie odwołującego oraz o ponowne dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych ww. specjalności. Sąd wezwał odwołującego na termin rozprawy w dniu 19 listopada 2021 roku, lecz odwołujący nie stawiał się na wskazanym terminie ani nie usprawiedliwił swojej nieobecności.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2016r. poz. 2046 ze zm.) do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Z kolei ustęp 2 powyższego artykułu stanowi, iż do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Zgodnie z art. 6b ust. 3 cytowanej ustawy oraz § 13 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. z 2018 r. poz. 2027 ze zm.) w orzeczeniu o niepełnosprawności poza ustaleniem niepełnosprawności lub stopnia niepełnosprawności powinny być zawarte symbol przyczyny niepełnosprawności, data lub okres powstania niepełnosprawności, okres na jaki orzeczono niepełnosprawność oraz określone wskazania.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, iż zaskarżone orzeczenie w sposób prawidłowy stwierdzało niepełnosprawność odwołującego oraz uwzględniało dotyczące go wskazania. Sprawność intelektualna u odwołującego nie budzi zastrzeżeń. Nie stwierdzono także cech upośledzenia umysłowego. Występujące u odwołującego występując zaburzenia percepcji i koordynacji wzrokowo-ruchowej oraz upośledzenie sprawności funkcji pamięciowej. Przeprowadzone badania nie wykazały jednak występowania deficytów poznawczych o charakterze zmian otępienia. Odwołującego cechuje obniżone przystosowanie społeczne oraz posiada trudności adaptacyjne. Typowe są dla niego cykliczne zachowania „acting – out” oraz brak stałości emocjonalnej. Drażliwy w relacjach interpersonalnych. W sferze osobowości ujawnia się u odwołującego podatność na stres, obniżona tolerancja frustracji i osłabiona kontrola wewnętrzna. Jednakże ww. schorzenie nie uzasadnia uznania odwołującego za osobę niezdolną do wykonywania pracy ani też nie uzasadnia przyjęcia, że wymaga on częściowej lub czasowej pomocy innej osoby w celu pełnienia ról społecznych. Okoliczność, że w ocenie odwołującego stan jego zdrowia nie poprawił się, nie oznacza a priori argumentu za przyznawaniem mu stopnia umiarkowanego. Podkreślić należy, iż ocena odwołującego ma charakter subiektywny. Rodzaj schorzenia, na które cierpi odwołujący, gdy jest prawidłowo leczone, pozwala na poprawę stanu zdrowia (na okresy dłuższe lub krótsze) i wręcz dla poprawy tego stanu jest konieczna aktywizacja takiej osoby. Ponadto twierdzenie odwołującego o braku dowodów wskazujących zaliczenie go do lekkiego stopnia niepełnosprawności było niesłuszne, gdyż WZON, wydając orzeczenie, nie opierał się na własnych spostrzeżeniach, lecz w oparciu o przeprowadzone badania medyczne z zakresu psychiatrii i psychologii.

Ponadto ustalając stopień niepełnosprawności odwołującego, Sąd w pełni podzielił wspólną opinię biegłej z zakresu psychiatrii M. K. oraz biegłej z zakresu psychologii B. B. jako sporządzoną przez osoby będące specjalistami z zakresu schorzeń występujących u odwołującego. Sąd pominął dowód z przesłuchania odwołującego oraz pominął ponowny wniosek o dopuszczenie dowodu z kolejnych biegłych, które były niemożliwe do przeprowadzenia z uwagi na nieusprawiedliwioną nieobecność odwołującego podczas rozprawy oraz braku ogólnie z nim kontaktu.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie przywołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd oddalił odwołanie.

Odwołujący był reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu, któremu należało przyznać od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rybniku wynagrodzenie (podwyższone o stawkę podatku od towarów i usług) w wysokości 110,70 zł zgodnie z § 15 w zw. z § 9 ust. 2 i § 2 pkt 1) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu w brzmieniu obowiązującym w dacie wszczęcia postępowania, o czym orzeczono w pkt 2 sentencji.